อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี อำเภอวังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันเสาร์ที่ ๒๙ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเลาะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

วันนี้เป็นวันเสาร์ วันหยุดส่วนราชการ อาทิตย์หนึ่งมี ๗ วัน วันเสาร์วันอาทิตย์เป็นวันหยุดการทำงานของส่วนราชการของทุก ๆ ประเทศ

ทุก ๆ ประเทศเอาธรรมนูญนำการปกครองตนเอง ปกครองคนอื่น ปกครองประเทศ

วันจันทร์วันอังคารพุธพฤหัสศุกร์เป็นวันทำงานของผู้ที่รับราชการ

มนุษย์เราต้องมีการทำงาน เพราะเรามีสรีระร่างกาย มีธาตุทั้ง ๔ มีขันธ์ทั้ง ๕ มีอายตนะทั้ง ๖ มนุษย์เราต้องทำงาน

มนุษย์เราต้องมีอาหารทางส่วนร่างกายแล้วก็มีอาหารทางจิตทางใจ มีทั้งอาหารกายอาหารใจไปพร้อม ๆ กัน

มนุษย์เราถึงต้องทำงาน การทำงานก็คือการปฏิบัติธรรม เพื่อให้ร่างกายของเราอยู่ได้ตามอายุขัย อายุขัยของมนุษย์ในปัจจุบันนี้แหละ อายุขัยของมนุษย์อยู่ได้ร่วม ๆ ร้อยปี หรือว่าร้อยกว่าปี เพราะการพัฒนาเรื่องจิตเรื่องใจให้ใจมีความสุข

ไม่ให้ใจมีความทุกข์เพื่อให้ใจรู้อริยสัจสี่ แล้วมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติชีวิตก็จะมีแต่ปิติมีแต่ความสุขมีแต่เอกัคคตาในการประพฤติในการปฏิบัติ

มนุษย์เราจะมีความสุข มนุษย์เราถึงอยู่ได้ร่วม ๆ ร้อยปีหรือร้อยกว่าปีได้ มีสัมมาทิฐิ มีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง มนุษย์เราอยู่ได้ร่วม ๆ ร้อยปีหรือร้อยกว่าปี

มนุษย์เราเอากลางคืนเป็นเวลาพักผ่อน เอากลางวันเป็นเวลาทำงาน เพราะว่าธรรมชาติมันเป็นประภัสสร ธรรมชาติมันลงตัวพอดี กลางคืนเป็นเวลาพักผ่อน กลางวันเป็นเวลาทำงาน

ปัจจุบันนี้น่ะมนุษย์เรามีการพัฒนาเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์ มีการพัฒนาการทำงานทั้งกลางวันทั้งกลางคืน มนุษย์เราถึงได้ทำงานเป็นกะกัน กะกลางวัน กะกลางคืน ถึงเราจะทำงานกะกลางวันกะกลางคืน มนุษย์เราก็ต้องนอนต้องพักผ่อน ๖,๗,๘ ชั่วโมงนะ

มนุษย์เรานะมนุษย์ที่เป็นฆราวาส มนุษย์ที่ไม่ได้เป็นนักบวชพากันนอน พากันพักผ่อน ๖,๗,๘ ชั่วโมง

อย่างกรุงเทพมหานครค่าพีเอ็ม ๒.๕ มันสูง มีมลภาวะทางอากาศ ออกซิเจนในอากาศไม่ค่อยดี ผู้ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพฯต้องนอนอย่างน้อย ๖ ชั่วโมง ๘ ชั่วโมง ถ้าเป็นเด็ก ๆ นอน ๘ ถึง ๑๒ ชั่วโมงได้ก็ยิ่งดี

ในกรุงเทพมหานครหรือในปริมณฑลถึงจะติดแอร์มันเย็นก็ดี แต่ว่าออกซิเจนมันไม่ค่อยดี เปิดหน้าต่างออกสู่กลางแจ้งมันมีมลภาวะของอากาศ

มนุษย์เราต้องพัฒนาเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์ขึ้นมาอีก ต้องพากันลดยกเลิกพวกเครื่องจักรที่เป็นอุตสาหกรรมที่เป็นยานยนต์จากน้ำมันเชื้อเพลิง หรือจากไม้ที่เอาไปทำเชื้อเพลิง เพื่อมาใช้พลังงานทางลมหรือว่าพลังงานทางน้ำ หรือว่าพลังงานแสงอาทิตย์อย่างนี้ เพื่ออากาศมันจะได้ดี

เดี๋ยวนี้ก็มีการพัฒนารถไฟฟ้า อย่างนี้ดีเพื่อจะได้ลดมลภาวะ ลดค่าพีเอ็ม ๒.๕ เพื่ออากาศจะได้ดี เพื่อออกซิเจนที่ดี

ต้องพัฒนาที่อยู่ที่อาศัยให้สะอาด ที่อยู่ที่นอนห้องน้ำห้องสุขาต้องสะอาด

ถ้ามีที่พอที่จะปลูกต้นไม้ก็ให้ปลูกต้นไม้ เพราะต้นไม้นี้เป็นส่วนสำคัญเพื่อให้อากาศดี อย่างน้อยก็ทำให้เรามองเห็นธรรมชาติที่บริสุทธิ ต้นไม้ใบไม้เขียว ๆ นี้มันเป็นธรรมชาติที่บริสุทธิ ทำให้ลดความเครียด เพราะธรรมชาติที่บริสุทธิที่เป็นธรรมชาติที่มันเขียวชอุ่มเขียวขจีมันจะลดความเครียดนะ

ตามหลักเหตุหลักผลตามหลักวิทยาศาสตร์เขาถึงจัดบ้านและบริเวณรอบบ้านปลูกต้นไม้ปลูกหญ้า เพื่ออากาศเพื่อออกซิเจน เพื่อจิตใจของเราจะได้สัมผัสกับธรรมชาติที่บริสุทธิ

ประเทศที่เค้าเจริญบ้านเขาน่ะ เขาจะจัดที่อยู่ที่นอน ห้องน้ำห้องสุขาสะอาดแล้วทาสี ไม่ปล่อยให้บ้านสกปรก ไม่ปล่อยให้บ้านโทรมน่ะ ปลูกหญ้า ตัดหญ้า

มนุษย์เราต้องเข้าใจ ต้องมีปัญญา ทำไมเค้าต้องปลูกไม้ ทำไมเค้าต้องปลูกหญ้า ตัดหญ้า ทั้งที่ไปปลูกต้นไม้ก็มีภาระรดน้ำต้นไม้ ก็เพื่อใจของเราจะได้สัมผัสกับสิ่งแวดล้อมน่ะ กายของเราจะได้สัมผัสกับออกซิเจน

ที่ทำงานที่บ้านต้องสะอาด ขี้ฝุ่นไม่มีเพื่อไม่ให้มีฝุ่น ไม่มีค่าพีเอ็มที่ไม่ดีที่มันเสีย

สมัยโบราณน่ะยังเป็นป่าเป็นเขา เป็นธรรมชาติค่ามวลรวมของอากาศก็ดี ออกซิเจนก็ดี สมัยโบราณไม่มีห้องน้ำไม่มีสุขาถ่ายเทตามธรรมชาติ เดี๋ยวนี้ไม่ได้แล้ว

มนุษย์เราต้องพัฒนา ถึงได้มีหลักการถึงมีสถาปนิกมีวิศวกร เข้าสู่ความเป็นมาตรฐาน เพื่อเป็นหลักการเพื่อเป็นอุดมการณ์เพื่อเป็นอุดมธรรม ต้องมีปัญญา มีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง การประพฤติการปฏิบัติอย่างนี้แหละมันเป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา มันเป็นปัญญาที่ประกอบด้วยความดี

เราต้องเอาปัญญานำชีวิตที่เป็นปัญญาบริสุทธิคุณ ไม่เอาความหลงงมงาย ไม่เอาความไม่รู้ไม่เข้าใจนำชีวิต ต้องเอาปัญญานำชีวิต เพื่อพัฒนาทั้งกายทั้งวาจา ทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีพเข้าสู่ความถูกต้อง เพื่อจะหยุดความไม่ถูกต้อง หยุดความหลงหยุดอวิชชาหยุดไสยศาสตร์หยุดพลังงานที่เป็นสัญชาตญาณที่เป็นตัวเป็นตนน่ะ

เพราะเราทุกคนเป็นมนุษย์เป็นผู้ที่ประเสริฐต้องมีความรู้แจ้งในธรรม ในสภาวธรรมแล้วเราจะได้ปฏิบัติให้มันถูกต้อง เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิตนี้ไม่ได้ ต้องเอาความถูกต้อง ความถูกต้องคือที่ต้องหยุดปัญหายกเลิกปัญหาแล้วทำสิ่งที่ถูกต้อง เพราะการประพฤติการปฏิบัตินี้ต้องให้ถูกต้อง

การประพฤติการปฏิบัติของเราต้องมีความรู้ความเข้าใจแล้วก็มีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อการประพฤติการปฏิบัติของเราน่ะ มันต้องสมบูรณ์พูนผลทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ เพื่อเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม เพื่อไม่ใช่เป็นความหลงหรือเป็นนิติบุคคลตัวตน

เราทุกคนต้องหยุดสัญชาตญาณด้วยความรู้ความเข้าใจ เมื่อมันผ่านไปแล้วเราก็พากันปล่อยพากันวาง เพราะมันผ่านมาแล้ว เมื่อมันผ่านไปแล้วเราต้องปล่อยเราต้องวาง เพราะเอากลับคืนมาไม่ได้เราต้องปล่อยต้องวาง

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราต้องลงรายละเอียดในการประพฤติการปฏิบัติของเราทุก ๆ คน

เราทุกคนต้องเอาปัญญานำชีวิต เอาความรู้แจ้งเห็นจริงนำชีวิต แล้วก็มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อต่อยอดจากปัจจุบันเข้าสู่อนาคต เพราะทุกอย่างอยู่ที่เหตุที่ปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี มันเป็นเงาตามตัวเลย

ปัจจุบันถึงเป็นวาระสำคัญ ปัจจุบันถือเป็นวาระสำคัญแห่งการประพฤติการปฏิบัติ เป็นวาระแห่งชาติ เพราะอดีตมันก็คือปัจจุบันนี้แหละ อนาคตก็คือพื้นฐานไปจากปัจจุบันนี้แหละ ไม่ใช่อย่างอื่น

เราต้องเข้าใจอย่างนี้ ถ้าเราไม่เข้าใจเราก็ไม่ได้ลงอย่างละเอียดน่ะ เราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะไม่อยู่กับธรรมไม่อยู่กับปัจจุบันธรรม การประพฤติการปฏิบัติของเราก็จะไม่สมบูรณ์ด้วยอรรถะด้วยพยัญชนะ ปัจจุบันนี้จึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

การปฏิบัติธรรมให้พวกเราทั้งหลายรู้อริยสัจสี่รู้ความจริงมันอยู่ที่ปัจจุบัน ปัจจุบันเป็นอย่างไรอนาคตก็เป็นอย่างนั้นไม่เป็นอย่างอื่น ความดับทุกข์ก็ต้องปฏิบัติที่ปัจจุบัน การจะสร้างทุกข์สร้างปัญหามันก็อยู่ที่ปัจจุบันนี้แหละ

เราทั้งหลายถึงต้องเข้าถึงความรู้ความเข้าใจแล้วเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เราจะได้บริโภคทุกอย่างด้วยสติคือความสงบ ด้วยสัมปชัญญะด้วยปัญญา

การพัฒนาเราถึงพัฒนาที่ปัจจุบัน อย่างปัจจุบันเราไม่รู้ไม่เข้าใจ ใจของเราก็จะอยู่กับอนาคต ไม่อยู่กับปัจจุบัน ไม่มีปิติไม่มีความสุขไม่มีเอกัคคตาในปัจจุบัน อันนี้คือความไม่ถูกต้อง

เราคิดดูดี ๆ นะ ถึงเราจะมีอาหารที่อร่อยเยอะที่สุดในโลกเต็มไปหมด สิ่งที่เราบริโภคมันก็คือปัจจุบันนี้แหละ

ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราก็จะฟุ้งซ่าน เราก็จะไม่สงบ เราจะไม่รู้จักพอ เราจะไม่เข้าถึงเศรษฐกิจพอเพียงเพียงพอ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ ของเมืองไทย ท่านตรัสกับพสกนิกรชาวไทยและชาวโลกว่า เราต้องรู้เข้าใจในชีวิตที่ประเสริฐปัจจุบันนี้เป็นวาระสำคัญ เราต้องมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติในปัจจุบัน เราต้องเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ

ถ้าเราไม่มีอย่างนี้แหละมันคือไม่มี เราก็ต้องรู้จักพอ ถ้าเราไม่พอเราก็เป็นทุกข์ เรามีเท่าไหร่มันก็มีเท่านั้นน่ะ ปัจจุบันถึงเป็นวาระที่สำคัญ ถ้าเราเป็นคนรวยเป็นมหาเศรษฐีทางวัตถุ ถ้าเราไม่รู้จักพอมันก็เป็นทุกข์อย่างเก่านั้นแหละ สองคนนี้ก็เป็นทุกข์พอ ๆ กัน เพราะความไม่รู้ไม่เข้าใจ ตัวตนมันไม่รู้จักพอนะ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้พากันมีความสงบมีความสงบมีปัญญา ถ้าอย่างนั้นความไม่รู้ไม่เข้าใจนี้แหละมันจะเผาเรา มันจะตกนรกในปัจจุบันเพราะความไม่รู้ไม่เข้าใจ

เป็นคนจนก็ไม่รู้จักพอ ไม่มีความสุขในการเรียนหนังสือ ไม่มีความสุขในการทำงาน เป็นคนไม่พอใจในการคิดดี ๆ พูดดี ๆ กิริยามารยาทดี ๆ ไม่พอใจในการยกเลิกตัวตน ยกเลิกความไม่ถูกต้อง เรียกว่าเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็ต้องยากจน เพราะตัวตนคือความทุกข์คือความยากจน

ถึงจะเรียนหนังสือถึงจะทำงานเป็นอะไรเราต้องรู้เข้าใจว่าเราต้องเสียสละ

เรียนหนังสือก็เพื่อเสียสละ ถ้าเราไม่เสียสละเราก็เครียด เราก็เป็นทุกข์ ทำอะไรเพื่อตัวเพื่อตนมันทุกข์ทั้งนั้น

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราไม่ต้องไปหาพระนิพพานที่ไหน พระนิพพานอยู่ที่เรารู้เข้าใจเรื่องสมมติสัจจะ

สมมติสัจจะทั้งหลายในโลกนี้มีหลายล้านสมมตินะ ชี้ให้เห็นแง่มุมเรื่องผิดเรื่องถูก เรื่องดีเรื่องชั่วเรื่องไม่ดีไม่ชั่ว รู้เข้าใจแล้วเข้าสู่ภาคประพฤติปฏิบัติ ปฏิบัติต่อสมมติสัจจะให้สมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ

ไม่มีใครเหนือความถูกต้อง เหนือกรรม เหนือกฎแห่งกรรม เหนือผลของกรรม

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจแล้วมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เพราะชีวิตของเราทั้งหลายเป็นชีวิตที่ประเสริฐ ที่เราทั้งหลายเกิดมาเป็นมนุษย์

มนุษย์เรานี้ต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนูญนำชีวิต ไม่ใช่เอาตัวเอาตนนำชีวิต เราทั้งหลายก็จะดับทุกข์ได้แก้ปัญหาได้

ผู้ที่อยู่ในกรุงเทพมหานครอยู่ในปริมณฑล อยู่จังหวัดใกล้เคียงก็ดับทุกข์ได้ ผู้ที่อยู่ในต่างจังหวัดอยู่ในป่าในเขาก็ดับทุกข์ได้ ความรู้ความเข้าใจมีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติก็ดับทุกข์ได้ เพราะความรู้ความเข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติก็ดับทุกข์ได้

เราไม่ต้องไปหาความดับทุกข์ที่ไหน เราต้องเข้าใจเมื่อเข้าใจแล้วมันก็เป็นมรรค เป็นอริยมรรค พระนิพพานคือความดับทุกข์จะอยู่กับเราทุก ๆ คนด้วยความรู้ความเข้าใจที่มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

พระนิพพานไม่ใช่อยู่กับศาสนาโน้นศาสนานี้นะ พระศาสนานี้เป็นชื่อเฉย ๆ น่ะ แต่พระศาสนาคือธรรมะนี้แหละ คือสมมติสัจจะที่ท่านทั้งหลายให้พวกเราเอาสมมติสัจจะมาประพฤติปฏิบัติ ยกเลิกใครทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติอย่างนี้

วันจันทร์อังคารพุธพฤหัสศุกร์เราก็ทำงานเพราะสรีระร่างกาย แล้วใจเราก็รู้ เราก็มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ อันนี้มันจะเป็นมรรค เป็นอริยมรรค มันจะสมบูรณ์ที่เป็นวิตามินโปรตีนเกลือแร่แร่ธาตุต่าง ๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจ เราจะเอาความหลงนำชีวิตไม่ได้ เราจะไม่ได้เอาโมหะนำชีวิต ไม่ได้เอาไสยศาสตร์นำชีวิต ต้องเอาปัญญาบริสุทธิคุณนำชีวิต

ให้รู้ให้เข้าใจ อย่าเอาตัวตนเป็นที่ตั้งอย่าไปหลงงมงาย เพราะเราทั้งหลายเป็นผู้ที่ประเสริฐเกิดมาเพื่อมาหยุดภพหยุดปัญหา เกิดมาเพื่อมาสร้างความดี สร้างบารมี ด้วยการไม่ทำบาปทั้งปวง ทำแต่บุญแต่กุศล ถึงพร้อมด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยความไม่ประมาท

เราจะไปประมาทไม่ได้ เพราะเราต้องรู้เข้าใจว่าทุกสิ่งทุกย่างนั้นมันคือเหตุคือปัจจัย เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็ไปของมันเรื่อย

เราอย่าไปหลงอย่าไปเพลิดเพลิน พูดถึงรูปมันก็ไม่จบ เสียงก็ไม่จบ กลิ่น รส โผฏฐัพพะธรรมารมณ์มันก็ไม่จบ ลาภยศเสรริญนินทาสุขทุกข์อะไรก็ไม่จบ เรารู้เข้าใจ เราต้องหยุดด้วยความรู้เข้าใจ แล้วมีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

หลักการของมนุษย์น่ะ วันเสาร์วันอาทิตย์เป็นการหยุดงานภายนอกหมดน่ะ ให้เน้นเรื่องจิตเรื่องใจ ยกเลิกเรื่องอดีตเรื่องอนาคต ปัจจุบันก็เข้าสู่ความว่างจากความเป็นนิติบุคคลตัว ยกเลิกความว่างจากสัญชาตญาณ ยกทุกอย่างเข้าสู่พระไตรลักษณ์ มาเจริญสติสัมปชัญญะว่าทุกอย่างคือธรรมะไม่ใช่นิติบุคคลตัวตน เรียกว่ามาประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าสู่หลักการเข้าสู่อุดมการณ์อุดมธรรม

ผู้ที่ศาสนาพุทธก็ไปที่วัด ผู้ที่ถือศาสนาคริสต์ก็ไปที่โบสถ์ ผู้ที่ถือศาสนาอิสลามก็ไปมัสยิด ถือศาสนาอะไรก็ไปที่นั่น ไปประพฤติปฏิบัติธรรม ไปมีปิติมีความสุข ยกเลิกทุกอย่าง เพื่อเจริญสติสัมปชัญญะ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

ไม่ใช่วันเสาร์วันอาทิตย์หยุดให้เราไปหลงไปเพลิดเพลินตั้งอยู่ในความหลงความประมาทนะ ไม่ใช่หยุดให้เราไปท่องเที่ยวในประเทศต่างประเทศไปเที่ยวคอนเสิร์ตไปเที่ยวความหลงกันไม่ใช่อย่างนั้น

เพื่อเป็นหลักการของมนุษย์ มนุษย์จะได้พัฒนาจิตใจ เพราะวันธรรมดาถ้าเรามีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ การงานก็มีความสุขอยู่ แต่เราต้องเน้นเรื่องจิตเรื่องใจ เพราะทุกอย่างมันไม่ใช่นิติบุคคลตัวตน

เราทั้งหลายต้องสร้างความดีสร้างบารมีสร้างคุณธรรม

ถ้าไม่สะดวกไปวัดไปโบสถ์ไปมัสยิดไปในสถานที่ต่าง ๆ ก็ประพฤติปฏิบัติอยู่ที่บ้าน เพราะบ้านเราก็ปฏิบัติได้

เราไปวัดเพื่อไปเห็นหน้าเห็นตากันเพื่อเป็นทีมเวิร์ค ไปทำความดีไปพร้อม ๆ กัน ไปเพื่อบำรุงส่วนรวม บำรุงศาสนา ไปเสียสละ ไปคบคนดีที่ยกเลิกตัวตน ให้เข้าใจอย่างนี้ หลักการอย่างนี้แหละ

ครั้งโบราณเค้าก็มีหลักการอย่างเดียวกันนี้แหละ อย่างศาสนาพุทธก็เอา ๗ ค่ำ ๘ ค่ำ ไปวัดไปให้ทานรักษาศีล ไปประพฤติปฏิบัติธรรมที่วัดไปยกเลิกตัวตนที่วัดกันน่ะ วัน ๗ ค่ำ ๘ ค่ำ เค้าเรียกว่าวันพระน้อย วันพระใหญ่ก็วัน ๑๔ ค่ำ ๑๕ ค่ำ อันนี้เป็นหลักการ ปัจจุบันก็ใช้หลักการอย่างนี้แหละ เพราะว่าภาพรวมของโลกเค้าใช้หลักการอย่างนั้น ถ้าอย่างนั้นน่ะไม่ได้ มันต้องมีหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม

หลักการนี้น่ะพาให้เราเข้าสู่ความสงบนะ เข้าสู่ความวิเวกนะ เราเอาตัวเอาตนน่ะ เราทิ้งหลักการทิ้งอุดมการณ์อุดมธรรม ทิ้งเหตุทิ้งปัจจัยมันไม่ได้ เค้าต้องเข้าสู่หลักการเข้าสู่อุดมการณ์อุดมธรรม เพื่อให้หลักการอุดมการณ์อุดมธรรมมันสมบูรณ์ เพื่อไม่ให้ชีวิตของเราฟุ้งซ่านน่ะ

ให้มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ต้องตั้งใจตั้งเจตนาเพื่อเป็นพื้นเป็นฐาน

ความเข้าใจที่เป็นสัมมาทิฐิแล้วเข้าสู่ภาคประพฤติปฏิบัติต่อสมมติสัจจะต่อธรรมนูญรัฐธรรมนูญมันจะเป็นพื้นเป็นฐาน เป็นหลักการ เป็นสิ่งที่ว่างจากตัวตน ว่างจากนิวรณ์ทั้ง ๕ ว่างจากอคติทั้ง ๔

สิ่งทั้งหลายทั้งปวงน่ะมาเกี่ยวข้องกับเราเราต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะไปตามความไม่รู้ไม่เข้าใจ เราก็จะไปตามสิ่งแวดล้อมที่ตาหูจมูกลิ้นกายของเราสัมผัสเราก็จะเป็นคนไม่มีศีล ไม่มีสมาธิ ไม่มีปัญญา เป็นคนไม่มีหลักการไม่มีอุดมการณ์อุดมธรรมน่ะ มันไปตามสิ่งแวดล้อม ไปตามความไม่รู้ไม่เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องตั้งใจตั้งเจตนา มีความสุขกับการประพฤติการปฏิบัติต้องเอาความสุขจากการประพฤติการปฏิบัติ อย่าให้จิตใจของเราฟุ้งซ่าน เพื่อโฟกัสเข้าหาการประพฤติการปฏิบัติ

เรานอนเราพักผ่อนให้เพียงพอ สำหรับผู้ที่อยู่ต่างจังหวัด ต้องพัฒนาที่อยู่ที่อาศัยทั้งกายทั้งใจทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีพ

สถานที่ต่างจังหวัดหรือในป่าในเขาน่ะ อากาศดีออกซิเจนดี เราเป็นประชาชนเรานอนพักผ่อนที่อากาศดีออกซิเจนดี ๕,๖,๗,๘ ชั่วโมงก็เพียงพอ เราก็ไปเน้นปฏิบัติให้มีความสุขในการทำงาน จะเป็นงานอะไรก็ให้มีความสุขในการทำงาน มีฉันทะมีความพอใจมีปิติมีความสุขในการทำงาน เราต้องพอใจในการทำงาน

เราต้องรู้เข้าใจ เพราะปัญหาต่าง ๆ มันทำได้แก้ได้ แห้งแล้งก็ทำเขื่อนทำฝายขุดบ่อ ดินไม่ดีก็หาวิธีให้ดินมันดี เพราะทุกสิ่งทุกอย่างน่ะมันอยู่ที่เหตุที่ปัจจัย

เราไปคิดเหมือนแต่ก่อนไม่ได้แล้ว ไม่รู้ไม่เข้าใจว่าดินไม่ดีก็อพยพไปอยู่ที่อื่น ไม่เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติพากันอพยพไปอยู่ที่อื่น

ถ้าเรารู้เข้าใจเราอยู่ที่ไหนก็พัฒนาอยู่ในที่นั้น เพื่อเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เราต้องรู้การประพฤติการปฏิบัติ เราต้องเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ

เราไม่ต้องอพยพไปที่อื่นไปหากินที่อื่น อยู่ที่ไหนที่นั้นก็คิดดี ๆ พูดดี ๆ กิริยามารยาทดี ๆ ขยันดี ๆ น่ะ มีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เอาปัจจุบันให้มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ที่ไหนมีความเห็นถูกต้อง มีความเข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้องที่นั้นก็จะไม่มีปัญหา เราไม่ต้องหนี ไม่ต้องอพยพไปหากินในที่อื่นในต่างถิ่น

เราเป็นมนุษย์เราเป็นผู้ที่ประเสริฐเรามีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง เราจะไปคิดเหมือนสัตว์ทั้งหลายที่ไม่รู้ไม่เข้าใจ แล้วก็ไปตามความไม่รู้ไม่เข้าใจไปตามสัญชาตญาณนั้นไม่ได้

เหมือนนกนี้มันก็ไปตามสัญชาตญาณ สัญชาตญาณมันก็เป็นตัวเป็นตน ตัวตนมันก็ไปตามสิ่งแวดล้อมไม่รู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ แล้วก็อพยพไปหาอาหาร ไปหาความปลอดภัย ไปหาผลไม้ ไปหาของกิน ไม่รู้จักปลูกผักปลูกผลไม้ ไม่รู้จักสร้างบ้านสร้างเรือน มันอยู่ด้วยนิติบุคคลตัว อยู่ด้วยสัญชาตญาณ

ตัวตนน่ะมันมีปัญหา มันสร้างปัญหานะ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งเรียกว่าเอาสัญชาตญาณนำชีวิต เอานิติบุคคลตัวตนนำชีวิต ตัวตนนั้นแหละคือความไม่รู้ไม่เข้าใจ ตัวตนมันไม่มีปัญญา ตัวตนมันไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา มันเป็นสัญชาตญาณแห่งนิติบุคคลตัวตน

เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าใครเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็เวียนว่ายตายเกิด

สมมติสัจจะทั้งหลายให้เรารู้เข้าใจ เราจะได้หยุดเวียนว่ายตายเกิด เราจะได้ประพฤติปฏิบัติตน เอาสมมติสัจจะทั้งหลายมาประพฤติมาปฏิบัติมาพัฒนาตน ให้มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ถ้าอย่างนั้นเราจะไม่ได้หยุดสัญชาตญาณที่เป็นนิติบุคคลตัวตน

เราคิดดูดี ๆ สิเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็เวียนว่ายตายเกิด เราเห็นมั๊ยสัตว์ทั้งหลายเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง สัตว์ตัวเมียมันก็อยากได้ผัว สัตว์ตัวผู้มันก็อยากจะได้เมีย

เราทั้งหลายเป็นมนุษย์เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็ตกอยู่ในสัญชาตญาณ มันไม่รู้จักตัวตน มันคือเวียนยว่ายตายเกิด ตัวตนคือไม่รู้ทุกข์ ไม่รู้เหตุเกิดทุกข์ ไม่รู้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ มันจะไปของมันเรื่อย เราจะหยุดตัวตนได้ด้วยความรู้ความเข้าใจในพระธรรมที่ประเสริฐ

เราทั้งหลายมามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้หยุดยานหยุดสัญชาตญาณแห่งการเวียนว่ายตายเกิดด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติการปฏิบัติ

เรามาคิดดูดี ๆ นะ มีใครแก้ปัญหาได้ เอาความหลงนำชีวิตมีใครแก้ปัญหาได้ มีแต่สร้างปัญหาทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าบอกว่าเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันไม่ได้ มันมีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์มันไม่มี

ท่านตรัสว่าเปรียบเสมือนทะเลไม่อิ่มด้วยน้ำ ไฟไม่อิ่มด้วยเชื้อ มันบกพร่องอยู่เป็นนิจ มันมีความทุกข์อยู่ตลอดกาลตลอดเวลา

เราต้องรู้เข้าใจต้องมารู้ทางที่ประเสริฐน่ะ เรารู้หลักการรู้อุดมการณ์อุดมธรรมเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ

เราทั้งหลายไม่ต้องไปหาความดับทุกข์ที่ไหน ความดับทุกข์อยู่ที่เรารู้เข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายต้องรู้ว่าสมมติสัจจะทั้งหลายมันจะหยุดสัญชาตญาณ มันจะเข้าสู่ความสงบความวิเวกที่เราไม่ต้องไปหาความวิเวกจากที่ไม่มีน่ะ

ความวิเวกนี้มันต้องวิเวกในสิ่งที่มีอยู่นี้แหละ รูปก็มีอยู่เสียงก็มีอยู่ กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ ลาภยศสรรเสริญทุกอย่างก็มีอยู่น่ะ

เราต้องรู้เข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันคือเหตุคือปัจจัยมันไม่ใช่นิติบุคคลตัวตน เราจะได้ยกเลิกตัวตน เราจะได้เข้าสู่ความวิเวก

เราต้องเข้าใจนะ เรามีตาก็มีรูป มีหูก็มีเสียง มีจมูกก็กลิ่น มีลิ้นก็มีรส มีกายก็มีสัมผัส มีใจก็คิดโน่นคิดนี่น่ะ

เราต้องรู้เข้าใจ นี้คือธรรมคือสภาวธรรม นี้คือความเป็นประภัสสร มันเป็นของมันอย่างนี้ เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่เข้าใจมันก็จะไปของมันเรื่อย

เราต้องรู้เข้าใจ ว่านี้คือธรรมชาติที่คือเป็นกรรมเก่าที่เราไม่รู้เข้าใจ ทำให้เราต้องเวียนว่ายตายเกิดวัฏจักร รู้เข้าใจว่าอันนี้มันเป็นกรรมเก่า

กรรมใหม่เราก็ต้องรู้เข้าใจ เราจะเอาสมมติสัจจะนี้แหละมายกเลิก ว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นมันคือธรรมะ

เราต้องรู้เข้าใจเราจะได้บริโภคทุกอย่างด้วยสติด้วยปัญญา เราจะได้ยกทุกอย่างเข้าสู่พระไตรลักษณ์ เราจะได้เอาชีวิตที่ประเสริฐที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์มาประพฤติมาปฏิบัติ ไม่เอาความหลงนำชีวิต มายกเลิกแคนเซิล หยุดก่อนลาก่อน พอกันทีวัฏฏสงสารที่ท่องเที่ยวมานาน

เราทั้งหลายต้องมามีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เพราะถึงโอกาสถึงเวลาแล้ว ที่เรามีบุญมีวาสนามีลมปราณได้ประพฤติปฏิบัติ

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ ท่านทั้งหลายเป็นผู้ประเสริฐมากที่มีลมปราณได้มีโอกาสได้มีเวลาพอ ๆ กันนั้นแหละ ทุกคนมีโอกาสพอ ๆ กันนั่นแหละ ต้องเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ เป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบปฏิบัติตรง ปฏิบัติตรงมันก็อยู่ที่ปัจจุบันนี้แหละ รู้ทุกข์ รู้เหตุเกิดทุกข์ รู้ข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ มันต้องอยู่ที่ปัจจุบัน

เราต้องรู้เข้าใจ เราต้องเข้าถึงเศรษฐกิจพอเพียงเพียงพอถึงจะเป็นสิ่งที่ประเสริฐ

มนุษย์ทั้งหลายต้องเข้าใจ ว่าเราต้องเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ เราจะได้เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติสมควร เข้าถึงเศรษฐกิจพอเพียงพียงพอเป็นทั้งคนดีเป็นทั้งคนมีปัญญา เป็นคนมีปัญญาเป็นคนดีน่ะ

เราทั้งหลายเป็นมนุษย์เป็นผู้มีลมปราณ เราต้องหยุดวัฏฏสงสารด้วยความรู้ความเข้าใจ เหมือนท่านพุทธทาสภิกขุท่านเป็นคนดีของประเทศไทย เป็นพระดีของประเทศไทย เป็นพระดีของโลก ท่านพูดจากใจจากพระนิพพานว่า

เป็นมนุษย์ เป็นได้ เพราะใจสูง เหมือนหนึ่งยูง มีดี ที่แวววน
ถ้าใจต่ำ เป็นได้ แต่เพียงคน ย่อมเสียที ที่ตน ได้เกิดมา
ใจสะอาด ใจสว่าง ใจสงบ ถ้ามีครบ ควรเรียก มนุสสา
เพราะทำถูก พูดถูก ทุกเวลา เปรมปรีดา คืนวัน ศุขสันติ์จริง
ใจสกปรก มืดมัว และร้อนเร่า ใครมีเข้า ควรเรียก ว่าผีสิง
เพราะพูดผิด ทำผิด จิตประวิง แต่ในสิ่ง นำตัว กลั้วอบาย
คิดดูเถิด ถ้าใคร ไม่อยากตก จงรีบยก ใจตน รีบขวนขวาย
ให้ใจสูง เสียได้ ก่อนตัวตาย ก็สมหมาย ที่เกิดมา อย่าเชือน เอย ฯ

เราทั้งหลายมีลมปราณต้องเอาธรรมนำชีวิต อย่าได้พลาดโอกาสเสียกาลเสียเวลา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพวกเราทั้งหลายว่าเรามีลมปราณมีชีวิตจะประมาทไม่ได้ ต้องรู้เข้าใจ ท่านทั้งหลายต้องตั้งอยู่ในความไม่เพลิดเพลินความไม่ประมาทเพราะปัจจุบันเป็นสิ่งที่สำคัญ

ตามโอวาทพระธรรมคำสั่งสอนของหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ที่ท่านได้ตรัสกับพวกเราทั้งหลายว่า

ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอน

ความยิ่งใหญ่ คือความไม่ยั่งยืน

ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือชีวิตที่อยู่ด้วยทาน ศีล เมตตา และกตัญญู

ชีวิตที่มีความดี อาจมิใช่ความยิ่งใหญ่ แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรมความดีเท่านั้น